

Meta-Don Bosco Technikum és Szakgimnázium

1119, Budapest, Mérnök u. 39

Munkanapló

Spanyolország – Xativa

02.28-03.25

Horváth Anna

14.MÁP

Számomra mindig is nagy álom volt, hogy beutazhassam a világot. Többször jártam már Angliában de szerettem volna még több helyre eljutni. Amint megláttam az iskola oldalán az Erasmus pályázatot, már akkor megfogalmazódott bennem, hogy mi lenne, ha megpályáznám, úgyszintես vesztetni valóm vele. Mindig is a szívem csücske volt Spanyolország, hiszen a kultúrája, éghajlata, életvitele is különleges és egyedi. Továbbá ehhez hozzátársul az is, hogy Spanyolországnak nagyon fejlett az egészségügyi rendszere, így amellet, hogy ebbe az országba utazhatok ezen felül még tanulhatok az egészségügyi rendszerükről, és a tanult szakmámon keresztül láthatom a világukat. Úgy gondoltam, hogy ez egy vissza nem térő lehetőség, és hogy ezt mindenképp meg kell próbálnom. Az önéletrajzomat, valamint a fogalmazásomat gondosan elkészítettem, ezután az angol nyelvi beszélgetés következett, Összeségében pozitív elbírálást kaptam, ennek köszönhetően kiutazhattam Spanyolországba és lehetőségem nyílt, hogy a szakmámban dolgozhassak idekinn.

1.hét: (02.28-03.06)

Február 28.-a volt a jeles dátum, amikor is a Valenciába tartó gépünk elindult Budapestről. Az utolsó héten, de leginkább az utolsó napokban voltam nagyon izgatott, hiszen ennyire távol és ennyi időt még soha nem voltam távol a családomtól. Nem is tudtam igazából, hogy ennyi időre végül is mit vigyek magammal úgy, hogy ne haladjam meg a 20kg határt. A repüléstől nem félttem, hiszen már utaztam repülővel, inkább csak nehéz volt kicsit felfogni, hogy ez valóban velem történik meg. A

gépünk 16:30-kor indult, este 8-ra értünk el Valenciába és onnan még 1 óra volt az út Xativáig. Mindenki nagyon elfáradt, így hamar elaludt mindenki. Kedden Manuel bemutatta a partneriskolát, ami egy gyönyörű épület, ami telis-tele volt gyakorlótermekkel, ahol a diákok kellőképp el tudták sajátítani az adott szakma fortélyait. Az iskola bemutatása után minden diáknak megmutatták, hogy hol fogják eltölteni a gyakorlatukat. Én a helyi kórháznál, „Hospital

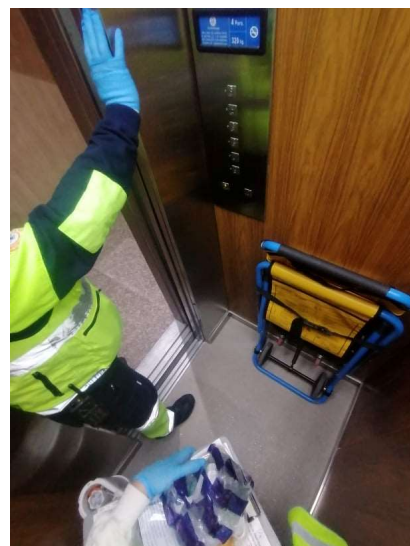
Lluís Alcanyís de Xàtiva” fogom tölteni. Megismertem az SVB autót, ami annyit tesz, hogy „Support Vital Basic” (tehát ez a BLS egység). Egy kedves hölgy, Sylvia bemutatta az autót minden részét. Miután mindenki megismerte a gyakorlóhelyét, elmentünk egy kis városnézésre. Másnap érkezett az első munkanapom. Nagyon izgultam és félttem hogy miként fogok teljesíteni. Nagyon jól esett hogy mennyire segítőkészek voltak, és áthídták azt a problémát

miként én nem tudok spanyolul, ők pedig angolul. Fordító segítségével kommunikáltunk, de volt hogy már mutogatással megértettük egymást. Velük együtt vonultam kint, és több esetben is belepillanthattam. Megtapasztaltam hogy milyen ha egy rakat felszerelést és a hordszéket egy olyan kicsi liftbe kell felvinni amibe alig férünk el ketten. Amikor beteget vittünk akkor hátul utaztam és megengedték hogy én helyezzem fel a betegre a pulzoxímétert. Betekintést nyerhettem a dokumentációjukba is. Nekem nagyon meglepő volt hogy ők nem tabletet használnak.

Rádión keresztül kapják meg a riasztást és annak alapadatait. Papíron részletesen dokumentálnak, majd a rádión jelzik a statuszokat majd végül egy applikáción keresztül is rögzítik az esetet. Az elkövetkezendő 2 napban még megismertem a SAMU autót is. Ami annyit tesz, hogy „Servei D’Ajuda Médica Urgent” (ez náluk az ALS egység hiszen ezen az autón már orvos is van, az ápoló és technikus mellett) Ez az autó sokkal felszereltebb volt mint az SVB, van benne monitor, ballonok, gyógyszerek. Betekintést nyerhettem hogy miként néz ki

egy autófertőtlenítés/autótakarítás. Volt alkalmam többfajta esetben betekintést nyerni: elesett beteg, covidos (itt a kocsiba marasztaltak nehogy bajom legyen 😊) combnyaktörött, pszichiátriai, eszméletlen...stb. Szombaton habár bórús volt az idő, ellátogattunk a kastélyhoz ahol aznap a 2 turisztikás Erasmus társunk dolgozott. A kastély valami fantasztikusan nézett ki, habár a hozzá vezető út eléggé meredek volt, de mindent megért a látvány.

2.hét: (03.07-03.13)

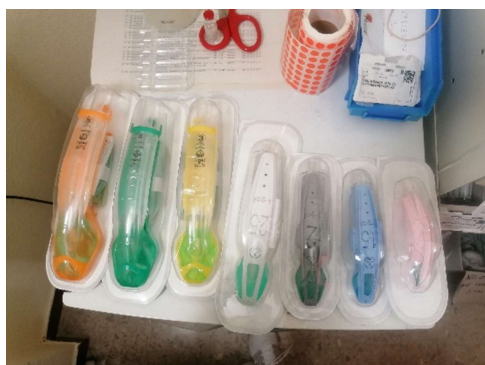
A hét eleje sajnos borongósan indult, és sajnos szakadt is az eső rendszeren. Az eső miatt sajnos veszélyessé váltak az utak, így már első esetként egy autóbalesethez vonultunk ki. Hála az égnek a kocsik jobban össze voltak törve, mint amennyire a 2 sofőr meg volt sérülve. Viszonylag ép bőrrel megúszták mindketten. Továbbá még egy stroke-os beteghez is kivonultunk. A hét közepe fele kivettem a részem a raktározásban is, hiszen az eszközök utánpótlását pontosan kell nyilvántartani, hogy miből mennyi van és hogy persze meddig van szavatossági ideje. A raktározás során tanígtatták nekem a számokat, és 10-ig már elég jól el tudok számolni :D Ezen a héten is számos új esettel néztem szembe. Volt megtapasztalni, milyen, ha egy ittas embert kell elszállítani a kórházba. Nem volt valami kellemes, de ez is a mi feladatunk. Valamint egy olyan nénihez mentünk ki, akinek nagy valószínűséggel vérrög keletkezett az agyában. Látszott rajta, hogy részlegesen le volt bénulva, szegénynek folyt ki a nyála. Ezeken felül még egy hypovolémiás és hypotensios nénit hoztunk el egy ilyen orvosi központból, és szállítottunk be a kórházba. Habár elég pörgős napunk volt kissé szomorú is voltam. Megismertem Vicente-t és Ivan-t, akikkel nagyon hamar összebarátkoztunk és nagy jó

mentorok voltak. Ők se tudtak igazán angolul, csak pár szót, de mindig mindenbe bevontak és addig magyaráztak míg meg nem értettem. Mindig kíváncsian várták a kérdéseim, és mindig szívesen válaszoltak és segítettek nekem. Tanítottak spanyolul is több kevesebb sikerrel. Sajnos ezen a napom voltam velük utoljára, hiszen utána úgy volt a beosztásuk, hogy nem lehettem már velük. Annyira megszerettem őket mintha a családtagjaim lennének. Egy olyan barátság alakult ki köztünk, ami biztosan hosszantartó lesz.

Csütörtökön egy olyan bácsihoz mentünk ki, akinek spontán remegése volt. Nagyon be volt takaródzva és a házban is volt fűtés, de mégis mintha ki lett volna hűlve. Annyira ki volt hűlve, hogy amikor a pulzoximétert ráraktuk az ujjára akkor nem tudtam megmérni a szaturációját. A pénteki nap viszonylag nyugalmasan telt. A kórházban lévő raktárát is megmutatta nekem Salvador, aki a SAMU autón dolgozik technikusként. Minden egyes fiókot átnéztünk, és megengedte, hogy lefotózzhassam. Salvador tudott kicsit angolul, de ha nem értettem volna meg akkor is szívesen lefordította nekem és kézzel lábbal elmagyarázott mindent.

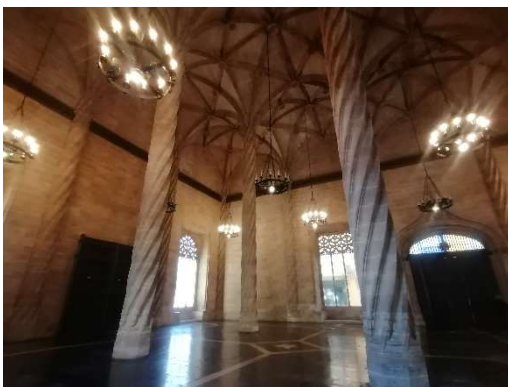

A hétvége miatt már nagyon izgultam, hiszen Xativát elhagyva elutaztunk Valenciába. Még sohasem jártam ott, így nagyon vártam. Az Erasmus-os társaimmal karöltve vonatra szálltunk és egy 50p elteltével meg is érkeztünk Valenciába. Elsősorban ellátogattunk a Llotja de la Seda-ba (Selyembörze). A selyembörzének 4 helyszíne van: kert, oszlopcsarnok, torony, tengeri konzulátus. A bejáraton belépve egyből a kertben találtuk magunkat, ami telis-tele van gyönyörű narancsfákkal. Először az oszlopcsarnokba

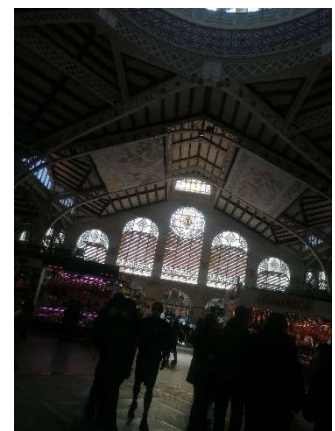
léptünk be, ami nagyon magas helység. Csavaros oszlopok találhatók benne és bordás boltozata van. Elképesztő látvány. Ezután tovább fedeztük fel az épületet és megnéztünk egy kis videót is, ami bemutatta az épület történetét. A torony rész sajnos nem látogatható, de a tengeri

konzulátus igen, így azt is megcsodáltuk belülről. A mennyezete egyszerűen lélegzetelállító volt, hiszen a fa boltozat számos jelképpel volt díszítve. A selyembörzével szemben helyezkedik el a Santos Juanes templom, amit kívülről csodáltam meg.

A piactéren, valamint a piacon is körbenéztem a többiekkel, és el kell, hogy mondjam, hogy rengetek ember fordul meg azon a környék. Mondjuk azt le kell szögezni, hogy most van a Fallas és emiatt még többen fordulnak meg ott. Rengetek szuvenírbolt, és étkezde található ott a környéken. A piac is hatalmas, rengeteg választék közül tud az ember választani: húsoktól kezdve a gyümölcsökhöz át minden megtalálható ott. Ez után kezdtük felfedezni a várost, rengetek építmény volt a Fallas miatt. A délután folyamán villamosra

szálltunk és elmentünk a tengerpartra. Szerencsére kellemes idő volt így tudtunk kicsit napozni is. Este pedig visszautaztunk a szállásra. Mivel nem sikerült mindent megnézni, így másnap visszautaztunk a portugál Erasmusos tanulókkal együtt. Megkóstoltuk a Paellát is aznap.

3.hét: (03.14-03.20)

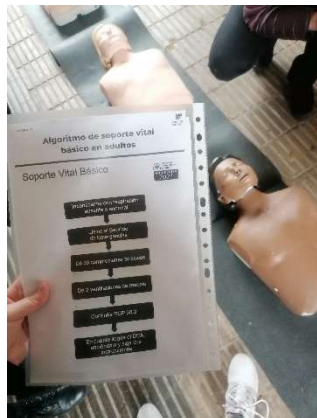

Őszintén szólva úgy elrepült ez a 2 hét, hogy csak na. Pedig még csak most érkeztünk meg a repülővel... A Valenciái kiruccanásunk után másnap vissza kell zökkenni a mozgalmas hétköznapiakba. A hétfőm elég mozgalmas volt. Salvador még múlt héten említette, hogy bemutatja nekem majd még a SAMU autót jobban, így ma erre is sor került. Megmutatta a Lucast, meg az összes táskát, ami a SAMU-n megtalálható. Mint kiderült nekik is van tablet, de ritkán használják hisz oda több idő beleírni mintha csak lapon

rögzítik hisz, ha sürgős esetről van szó akkor nincs idejük erre pazarolni az időt. Ezen felül még megmutattak nekem egy inkubátort a kórházban és elmagyarázták, hogy mi mire jó. Ezek után egy elég extrém helyzetbe kerültünk hiszen a riasztás szerint egy diabéteszes, hypotensios beteghez mentünk ki, aki a lépcsőn lett rosszul. Mire kiértünk már az orvos szúrta neki vénát és kapott már infúziót. Hordszékkel lehoztuk a szűk lépcsőházból majd hordágyra téve beszállítottuk. Ezután egy még nehezebb feladatot kaptunk hiszen egy nő a fájdalomtól összeesett egy boltba. Sajnos pont a bolt sarkában, körbe barikádozva volt, így ahhoz, hogy hordágyra tudjuk tenni, kicsit arrébb kellett pakolni. A hölgy a csípőjét fájlalta, így nehéz volt a földről az ágyra helyezni, de a 2 mentős férfi, hősiesen és kevésbé fájdalmasan a hordágyra rakták. Kipárnáztuk neki, hogy a szállítás alatt ne fájjon neki, majd kórházba szállítottuk. Az utolsó esetünk egy 18 éves, asztmás, dispnoés beteg volt, akinek az allergiája miatt jelentkeztek ezek a tünetek. Kedden kivételesen nem dolgozni mentem, hanem a partneriskola szervezett programot. Mindannyian különböző csoportokba kerültünk, és minden csoport 1-1 városról kapta a nevét. Minden csoportnak különböző feladatot kellett végrehajtani, és ha sikeresen teljesítettük akkor kaptunk 1 nyomdát. Ezek a feladatok az iskolában tanított szakmához kapcsolódtak. A feladatok közt volt újraélesztés, kapcsolási tábla megfejtése, angolul nyújtógyakorlat, olajsztintellenőrzés... stb. Nagyon kreatív feladatok voltak így 1 percig sem unatkoztunk. A feladatok elvégzése után az össze Erasmusos

tanuló beállt egy közös csoportképre. Ezután pedig közösen elmentünk egy térre, ahol a Mascletát csodáltuk meg.

A szerdai nap elég borúsan és esősen indult, de így is mozgalmas napunk volt. Az első páciensünkhöz azért hívtak mert megvágta a kezét egy üzletben. Mint kiderült angolul beszélt (de spanyolul is tudott) így jól ki tudtam kérdezni az eseményekről. Sietett a vásárlás során és ebből adódott, hogy egy mély vágás volt a kézfejen, és mindenképpen be kellett vinnünk hisz össze kellett neki varrni. Kiderítettem, hogy ez volt az első kórházban léte, valamint a mentőben való utazás, de megbeszéltük, hogy reméljük, hogy az utolsó is egyben. Ezután egy ischémiás idős urat szállítottunk kórházba. A csütörtöki napon sajnos zuhogott az eső, így eléggé rányomta a bélyeget a napunkra. A zuhogó eső, illetve a Fallas miatt kiállított szobrok és az útlezárások nagyban megnehezítették a dolgot, hogy A pontból B pontba jussunk. Aznap kivonultunk egy újult beteghez, de magunkkal kellett vinni egy orvost és egy nővért, akik felmérték a beteg állapotát. Kiderült, hogy alacsony volt a vércukra és elég magas volt a vérnyomása is az illetőnek, így azonnal megkezdtük az orvosi központba a szállítását. Ezután egy dispnoés esetleg covidos idős férfihez vonultunk ki (szintén orvosi és nővéri kísérettel). Azonnal kapott oxigént maszkon keresztül, valamint a nővér szúrta neki vénát és infúziót kapott. Az idős férfin látszott, hogy nehezen lélegzik mivel látszott rajta, hogy hasból lélegzik. Szerencsére volt lift a panellakásban így a hordszékkal le tudtuk hozni, majd kórházba tudtuk szállítani. Az utolsó hétköznapom se volt unalmas. A 2 mentős jobban bemutatta az eszközöket. Az egyik srácot belefektettük a vákummatracba, ezáltal már gyakorlatban is használtam ezt az eszközt. Ezen felül a boardra rögzítettek engem és úgy ellenőrizték, hogy jól rögzítettek-e, hogy megfordítottak a boarddal együtt. Jó volt a rögzítés így nem estem a földre. Ezután kaptunk egy esetet, miszerint egy középkorú nőnek eltört a sípcsontja és kórházba kell szállítanunk. Mivel

csak behajtva tudta tartani a lábát, így alá kellett polcolni a lábát és több helyen is ki kellett rögzíteni, továbbá egész utón fogtam a lábát nehogy elmozduljon.

A hétvégénk nagyon eseménydúsán telt. Szombaton volt a Fallas utolsó napja, amikor is az összes építményt felgyújtották petárdák, valamint tűzijáték kíséretében. Soha életemben nem volt még ilyenben részem. Elképesztően látványos élményben volt részünk.

Vasárnap elutaztunk vonattal Alicante-ba a többiekkel. Szerencsés módon nagyon jó idő volt ránk aznap. Elsőként ellátogattunk a Santa Barbara kastélyba, ami valami elképesztően hatalmas és látványos. Kellőképpen körbejártunk és megcsodáltuk a kilátást a kastélyból. A kastély felé tartva még benéztünk a Santa Maria Bazilikába is. A kastély után ellátogattunk a „Playa el Postiguet” tengerpartra is, és elidőztünk ott is egy kicsit. Ezután az utunk a „Esplanada d'Espanya” sétányra tévedt, ahol pálmafák vettek körbe minket, és a járda hullám motívummal volt kirakva. A sétányon, valamint mellette rengeteg szuvenírbolt, valamint étterem, kávézó volt. A sok séta után még a hazaindulás előtt mindenképp megnéztük a Városháza épületét is.

4. hét: (03.21-03.25)

Elérkezett az utolsó hét itt Spanyolországban. Őszintén szólva annyira jól érzem magam itt, hogy nagyon gyorsan eltelt ez a pár hét itt. Hétfőn visszatértünk a munka világába. Elsőként egy COPD idős úrhoz vonultunk ki, aki a nehézlégzése miatt kérte a segítségünket. Azonnal kapott oxigént és megkezdtuk a szállítását. Ezután egy klinikáról kellett kórházba szállítanunk egy nőt, aki nagy hasi fájdalomra panaszkodott. A hét folyamán volt még részem nagyobb hatótávolságú szállításban is.

Egy 4 éves tüdőgyulladásban szenvedő kisfiút kellett a Valenciái kórházba átszállítanunk. Meglepett, hogy az ottani kórház milyen nagy és mennyire jól fel van szerelve. Az is meglepett, hogy külön volt sürgősségi osztály felnőtteknek és gyerekeknek.

Ezek után egy idős úrhoz mentünk ki, aki elesett a lépcsőn és bevágta a fejét, ami miatt egy kicsi, de mély vágás keletkezett a fején. Kapott egy sapkakötést majd kórházba szállítottuk. Még aznap egy rákos hölgyet is át kellett szállítanunk az Alzirai kórházba sugárkezelés miatt. Már majdnem vége volt a munkaidőmnek amikor egy autóbalesethez riasztottak. Szerencsére nem történt komolyabb sérülés, viszont a balesetben volt egy kismama résztvevő is, így mindenképp kórházba vittük, hogy minden rendben van-e vele és a magzattal. A szerdai napom egész nyugalmasan telt. Aznap elérkezett a havi nagyon nagy takarítás. Mint megtudtam van napi, heti, valamint havi takarítás is. Ez a takarítás minden négyzetcentimétert magába foglalt. Minden eszközt kivettünk a fiókból kitakarítottuk, majd visszaraktuk a helyére. Alaposan kitakarítottuk a belsejét, és minden kis szűk zugot is. Sajnos a takarítást félbeszakította egy riasztás. Egy ischémiás nénit kellett egy orvosi központból a kórházba szállítani. Ezután kaptunk egy olyan esetet miszerint egy infarktusos beteget kell átszállítani. Nem is értettük, hogy miért nekünk kell menni hiszen ez nagyobb kompetenciájú autót igényel, ergo a SAMU autót. A központtal kommunikálva, valóban a magasabb kompetenciájú autóra volt szükség így addig az egészségügyi központban maradtunk míg ők meg nem érkeztek.

Elérkezett az utolsó munkanapom. Az igazat megvallva nem vártam ezt a napot. Ma 2 nagyon kedves emberrel dolgozhattam. Reggel máris egy tüdő embóliás beteget kellett beszállítanunk a kórházba. Sajnos annyira bent volt a lakásba, hogy alig bírtuk kihozni. Sok kis szűk folyosó és megközelíthetetlen volt az ágya is. Nagy nehezen, de sikerült az autóba raknunk. Az utolsó napom utolsó esete egy fejsérült hölgy volt, akivel különösebben nem kellett csinálni semmit csak a kórházba vinni.

Ez az Erasmus program egy életre szóló élményt, tapasztalatot, valamint sok barátot nyújtott nekem. Az elején nem is tudtam igazán, hogy mit várok a programtól, de bármit is gondoltam volna, ez mindent felülmúlt. A munkatársaim iszonyat kedvesek voltak, valamint segítőkészek. Kézzel-lábbal magyaráztak és mutattak meg nekem mindet. A legtöbben nem beszéltek angolul, de volt olyan, aki törte az angolt és volt egy velem egykorú srác, akivel el tudtam beszélni angolul. Annyira jól esett, hogy tárt karokkal fogadtak engem és mindent megtettek azért, hogy fejlődjek. Az utolsó hétre már én írtam a dokumentációra az alapvető adatokat és a TETRA rádióban rögzítettem az eseteket. (persze mindig leellenőrizték) Megtanították nekem a különböző eszközök gyakorlatban való használatát, bevontak autótakarításba, mérhettem vérnyomást, pulzust, szaturációt és mérhettem vércukrot is. Annyira megszerettem mindenkit, hogy rendesen rossz érzésem volt mikor eljött az utolsó nap.

Nagyon megkedveltem a koordinátoromat, Marcost és az alkalmazottait. Annyi szeretet és kedvesség árad belőlük, hogy az valami hihetetlen. A legtöbb embertől úgy váltam el, hogy „hamarosan találkozunk”. A főnököm már kérdezte, hogy „jövőre jössz?”. Azt is mondta, hogy bármikor várnak vissza, hisz ez már a 2. otthonom. Annyi biztos, hogy életre szóló barátságokat kötöttem és biztos, hogy tartani fogom velük a kapcsolatot. Már tervezem, hogy mikor fogok visszajönni ide.

